

Értékeink

Kovács Közösség

„...minden forrásaim te benned vannak.”

(Zsolt 87,7.)

A Kovács közösség közös értékeiről való beszélgetés során az értékeinket első sorban nem elvont fogalmakban határoztuk meg, hanem cselekvéseken és viszonyokon keresztül. Ez összhangban áll azzal a vágyunkkal, hogy „Olyan világot építünk, ahol a keresztények az életükkel hirdetik az evangéliumot.”

Hitünk szerint az evangélium hirdetésére Krisztus missziói parancsa hív el és hatalmaz fel bennünket. Az evangélium tartalma az az örömezenet, hogy Krisztus meggyőzte a világot (Jn 16,33.), ami azt jelenti, hogy – bár ezt most még nem látjuk, nem fedezzük fel mindenben és a saját életünk és társadalmi létünk nyomorúságai is ellene mondani látszanak, de – minden az Ő lábai alá vettetett (Zsid 2,8.). Jézus arra hívja és küldi el tanítványait, hogy ennek legyenek tanúi, tanúságtevői szűkebb és tágabb környezetükben, és Szentlélek által fel is hatalmazza őket (Jn 20,22; ApCsel 1,8.), részesíti őket az Ő győzelmének erejében, hogy ezzel az erővel végezzék tanúságtételüket akár szóban, akár cselekedetekben (Jn 20,23; Mk 16,15-20.).

Az evangélium hirdetése – annak hirdetése, hogy Krisztus meggyőzte a világot –, annak hirdetése, hogy eljött, köztünk van Isten országa (Lk 17,20-21.). Ezt a „köztünk létet”, ennek az erőit és lehetőségeit teszi nyilvánvalóvá – el nem rejtetté – bennünk és köztünk Isten Szent Lelke (1Kor 4,20.). Azt, hogy Isten országa köztünk van, meghatározó módon jelenti Isten és az ember, illetve

az emberek egymás közötti kapcsolatának az Isten törvénye és akarata szerinti helyreállítását. Amikor tehát a Kovász alapértékeiről beszélünk és azokat különböző cselekvéseken és viszonyokon keresztül gondoljuk kifejezhetőnek, akkor olyan cselekvéseket és olyan viszonyokat állítunk a közösség fókuszába, melyeken keresztül ez a helyreállítás bennünk, közöttünk és rajtunk keresztül megvalósulhat.

Ez a két dolog – az, hogy Isten mindent Krisztusnak vetett alá, s az, hogy Krisztus ennek életes hirdetésére küldi az övéit – a missziói parancsban is egyértelműen összetartozik. A missziói parancsként hivatkozott szavait Krisztus azzal a kijelentéssel kezdi, hogy „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön” (Mt 28,18.). Jézus itt a hatalom alatt nem egy hierarchiában elfoglalt helyről beszél, és nem is arról, hogy neki lehetősége lenne az akaratát rákényszeríteni bárkire, annak beleegyezése nélkül. Jézus arról a hatalomról beszél, ami abból következik, hogy az Atya mindenk fölé helyezte őt, tehát ő kontrollál mindent, a cselekvés lehetősége és szabadsága minden összefüggésben az övé¹, s ebből következik a tanítványok elküldésének ténye és tartalma („elmenvén azért” (Mt 28,19.)).

Mindazokat pedig, akik Őt követik, akik hisznek benne, Lelke által felszabadítja a világ kötöttségei alól, és a cselekvés – a megbékéltetés szolgálatának (2Kor 5,20.) – lehetőségét adja meg számukra. Krisztus részelteti övéit, küldötteit a neki adatott lehetőségből, és övéinek az a feladata, hogy ők maguk is ennek a részesedésnek a lehetőségét hirdessék, adják tovább másoknak és segítsék másokban.

Az evangéliumhirdetés formája a tanítvánnyá tétel, ami egy olyan egymás mellé rendelő kapcsolat, mely ezt a részesedést munkálja („megkeresztelvén őket...”, „tanítván őket” (Mt 28,20.).

Notes

[←1]

A görög szöveg az [□]ἐξουσία (exousia) szót használja.